Poštnina plačana v gotovini.

NAŠ DOM

Prava vera bodi vam luč,
materni jezik bodi vam ključ
do zveličanske narodne omike.
A. M. Slomšek.

GLASILO SLOVENSKE MLADINE

Vsebina:

	Stran
P. Marijofil Holeček: Katoličanstvo in javnost	81
Justin: Visok cilj	83
Tugomer Samov: Jadranu	85
J. M.: Šola samovzgoje	86
Pod vaško lipo	87
Tugomer Samov: Jutro	91
Dekliški vrtec: Dekle v pregovorih	91
M. A.: Marijina družba in Dekliška zveza	91
Kje naj zajema Orlica moči in poguma?	93
M. A.: O volitvi stanu	94
Katoliški shodi.	

LETNIK XIV. CELJE. ŠTEV. 6.

OKTOBER 1922.

POSLOVNIK DEKLIŠKE ZVEZE

mora imeti vsaka Dekliška zveza, če le mogoče, tudi vsaka odbornica! Le tedaj bodo Dekliške zveze enotno in vzorno delovale, če se bodo strogo držale Poslovnika! Zato ga pa morajo pridno naročevati in študirati! Letošnjo zimo bi se morale vsepovsod ustanoviti dekanijske Dekliške zveze. To bo mogoče le, če bodo že posamezne župnijske Dekliške zveze natanko po poslovniku preorganizirane. Cena poslovniku je prav nizka: **1 izvod stane 6 K. Kdor naroči najmanj 10 izvodov skupno, plača za izvod samo 5 K. Kdor pa naroči najmanj 20 izvodov, bo plačal samo 4 K za 1 izvod.** Naročajte le hitro in pošiljajte obenem denar na upravo „Našega doma", Celje, hotel Beli vol!

LISTNICA UREDNIŠTVA.

Cel kup pesnikov in pesnic se je zopet oglasilo! Vsi prosijo urednika, naj bi bil usmiljenega srca in jim prizanesel. Samo eden piše: povejte odkrito svojo sodbo o mojih pesmih, da bom vedel pri čem da sem. Prijatelji — ako hočete res napredovati in se izboljšati — morate svoje napake spoznati in jih — odpraviti. Drugače ne bote prišli nikdar naprej. In zato je ocena na platnicah „N. D." Tu vas bomo opozorili na napake, ki jih delate, da se jih bote v bodoče varovali. Kdor je pa tako samoljuben, da ne prenese nobene sodbe, pa naj ne pošilja v prihodnje več svojih „umotvorov" v oceno. Iz takega „umetnika" ne bo nikoli nič! — **M. N.** Imate lepe misli, lep jezik, samo — malo predolgi ste — namreč Vaša pesem. Ko bi bili misel: zvezde — človeško življenje, mesto v šestih kiticah podali samo v treh, bi se gotovo svetila „Vaša lučka" v „Našem domu". Oglasite se še večkrat! — **G. S.** Čuditi se Vam moramo, kaj vse vidite v maminih očeh: brezmejno morje, rožo, v čaši velo pero, korenine, sive skale itd. Res, bujna je Vaša domišljaja, velika je ljubezen do matere, toda — Vaše črtice ne moremo priobčiti. Iz doposlane pesmice, ki je dobra, pa ne moremo izreči splošne sodbe o Vaših pesniških zmožnostih. Pošljite še kaj! — **Z. B.** „Kriva pota", ki ste jih poslali, dokazujejo, da so res kriva pota, po katerih hodite kot pesnica. Na zadnje ne ve človek ali opevate zmoto ali grob ali pa hleb kruha. Svetujemo Vam, da pišite zaenkrat kratke članke. — **A. P. iz T.** Tvoje navdušenje za „Naš dom" je tako veliko, da si nam poslal kar dve pesmi, v katerih pozdravljaš „Naš dom", ki kliče „cvet mladine v organizacije." Želiš mu, da bi „nekdanji sijajni uspeh žel". To je prav lepo od Tebe, le agitiraj za njega. Nazadnje pa kličeš: „Na delo tedaj, a do konca vztrajni, naklepov poštenih a bolj še dejanj." To je tudi naša želja. — Sedaj si se oglasil s pesmico, prihodnjič pa raje s kakim člankom! — **T. V.** S spisom o nervoznosti ste hoteli preizkusiti kake živce ima urednik. Hvala Bogu, za enkrat še dobre! Pač pa bi skočil iz kože ubogi stavec, ako bi moral staviti Vaš rokopis, ki je skoraj nečitljiv. Ako je pa Vaša grda in malomarna pisava posledica Vaše nervoznosti, Vam svetujem isto sredstvo, ki ga priporočate drugim: pisker mrzle vode si vlijte na glavo! Pišite še večkrat, ker imate prijeten slog, šaljiv ton in lep jezik! — **Tugomer.** Vi ste pa pesnik in bote enkrat še dober pesnik, ako se bote vztrajno učili. Ste pesnik — mislec. Čitajte Medveda! V pesmih, ki jih pošiljate „N. D." treba več jasnosti in priprostosti. Ravno to Vam bo delalo največ težkoč! — **A. F.** Vi ste menda tako navdušeni, da od samega navdušenja ne veste, kaj hočete povedati. In to je Vaša največja napaka. — **Milenko M.** Vsak sotrudnik, tudi tisti, ki pošilja prispevke pod prikritim imenom, mora sporočiti uredništvu svoje pravo ime in poklic. Zato zaenkrat še ne moremo ustreči Vaši želji.

NAŠ DOM

LETNIK XIV., ŠT. 6. ▫ CELJE ▫ OKTOBER 1922.

Franč. provincijal P. MARIJOFIL HOLEČEK:

KATOLIČANSTVO IN JAVNOST.

Ako govorimo tu o katoličanstvu, govorimo izrecno o onem neokrnjenem, čistem, življenjskem krščanstvu, krščanstvu brez kompromisa s svetom, o krščanstvu, ki ga predstavlja edino le sv. katoliška cerkev. Zakaj samo njo je Jezus Kristus ustanovil in pooblastil, da naj s pomočjo razodetih resnic in milosti in s pravilnim ter vsestranskim razmahom vseh vsebujočih življenskih sil „odpira in kaže narodom nove poti v srečno časno in večno življenje.“ (Škof Mahnič).

Krščanstvo torej vodi

v življenje in k delu,

ne pa v brezdelje in v nirvano ali uničenje kakor budizem.

Temu svojemu poslanstvu se kat. cerkev nikdar ni izneverila. Ona ni skrbela samo za večno življenje narodov, ampak je kot „popolna demokracija“ (Wilson v knjigi „Novo življenje“) vedno in povsod podpirala in pospeševala vsak res pravi napredek na vseh poljih človeškega javnega in zasebnega življenja; še več, ona je navadno prva dala najmočnejši impulz (izpodbudo).

Jasno nam to potrjuje pogled na skrajno žalostno kulturno, gospodarsko, socijalno in politično življenje poganskih narodov pred nastopom katoličanstva in pogled na ogromni in tako razveseljivi preobrat, ki ga je izvršila kat. cerkev, ko se je začela svobodno udejstvovati.

Nasprotno pa je zabeležila zgodovina dejstvo, da je s krščansko kulturo ali civilizacijo jenjal tudi vsak nadaljnji napredek; tako da stoji narod, ki se je izneveril katoličanstvu, ali na mrtvi točki, ali pa se pomiče vedno bolj nazaj proti prvotnemu nekulturnemu stanju, iz katerega ga je dvignilo krščanstvo. Kaj lepo nam to pove znani slovenski pregovor: „Kamor stopi turško kopito, tam več trava ne raste.“ Ali ne obide človeka žalost, ko premišljuje, kako sta polumesec in razkol razdejala in domalega uničila vse ono tako cvetoče in bujno življenje, s katerim so se ponašale nekdaj pokrajine, stokajoče sedaj pod islamom?

To je pa tudi povsem umevno!

Katoliško krščanstvo vsebuje že v sebi samem seme in kali vednega

neumornega napredka.

Krščanstvu katoliškemu namreč daje glavni sunek ali nagib za napredek na vseh poljih človeškega življenja dolžnost: „udeležiti se božje narave“ (2. Pet. 1, 4) to je, dolžnost neprestanega izpopolnjevanja, kar je v tesni zvezi z neprestanim, neumornim delom. „Saj je Jezus Kristus — včeraj in danes; isti i na veke“ (Heb. 13, 8) — poosebljena življenska energija (sila).

Bog je človeka postavil na svet, da naj nadaljuje od Stvarnika započeto delo v smislu Stvarnika samega. V tem smotru pa ravno tiči vsa skrivnostna moč katoličanstva, vsa velikost in vzvišenost, da nekak nebeški sijaj naših del.

Naše življenje je služba božja!

Ta resnica, to pojmovanje našega življenja nam razvozlja zagonetno skrivnost, zakaj so bili in so še nositelji najvišje omike in blagostanja le tisti narodi, ki so vse svoje zasebno in javno kakor tudi umstveno življenje in delovanje presojali po načelih katol. krščanstva.

Tu ne pomagajo nobeni izgovori, nobene simpatije —

dejstva govore.

Ozrimo se malo tudi na našo državo, oz. Slovenijo! Tudi ona nam potrjuje resnico, da narodi, ki v neki oholosti in domišljavosti krščanstvo izločijo iz svojega življenskega programa, kmalu zaostanejo in gmotno ter umstveno nazadujejo.

Odkod ta korupcija (pokvarjenost) v vseh panogah našega življenja, korupcija tako splošna in globoka, da bi morali kot nekoč Diogen v Atenah, pri belem dnevu z lučjo iskati poštenega človeka?

Zmaterializirali smo se, čisto posvetni, zemeljski smo postali, a da govorimo jasno, nas Slovence več ne prešinja duh krščanstva, zato pa ne dvigamo več svojih src kvišku, pač pa rijemo z glavo vedno bolj proti zemlji, nezmožni za kak polet. In iz teh nezdravih, duha in telo morečih, vsak pameten razvoj ovirajočih razmer nas ne bo rešil ne „Prerod“, ne „Ljudska univerza“, ne občinska knjižnica, ne oder, ne telovadba, ne šport, še manj bajonet in vislice, dasi tudi teh sredstev ne smemo prezirati, ampak edino le v e r a n a š a, k i j e z m a g a d u h a n a d t e l e s o m, z m a g a, k i p r e m a g a s v e t.

Le tedaj če bo Kristus po svojih večnih resnicah, svoji milosti in ljubezni zopet zavladal v srcih Slovencev, se bo zopet vrnila k nam ona zlata doba, aurea aetas, po kateri tako vzdihujemo, katere pa kakor se mi zdi nočemo, ker trdovratno zametujemo pripomočke pridobiti si jo.

Katoliška vera — vera Kristusova — je

idealizem naš in realizem. (Škof Mahnič.)

Idealizem naš: Po njej se navdušujemo za vse lepo, dobro, koristno, za vse vzvišeno in človeka dostojno. A naša vera je tudi realizem naš, ker nam nudi možnost, da vse to, za kar nas ona navduši, v polni meri tudi lahko dosežemo, a je tudi naš realizem zato, ker so one njene resnice, ki segajo v naše tuzemsko življenje, najboljši pogoji za ureditev družabnega reda in ž njim združenega življenja. In ravno to dejstvo zgodovinsko in logično dokazano, zanikujejo navadno naši nasprotniki, trdeč, da naša vera pozna samo „večno življenje“. Mi pa tudi premalo povdarjamo, da so verske resnice, če jih udejstvujemo, najboljše socijalne postave.

V Kristusu, to je v praktičnem krščanstvu, ki ga moramo prenesti na vsa polja našega javnega in zasebnega delovanja, bomo našli rešitev iz zagate, v katero nas je zapeljalo moderno poganstvo.

JUSTIN:

VISOK CILJ.

Sam Bog vé, kako je to,
da zdaj na svet' več luštno ni,
da kamor kol' se človʼk podá,
vesel'ga nima srca.

Tako toži narodna pesem, in z njo mi vsi. Res, na svetu ni nič kaj veselo. Zakaj ne? Zato, ker se ne čutimo brate in sestre med seboj, zato, ker ni ljubezni, požrtvovalnosti, nesebičnosti, smisla za skupnost.

Ljudje si stojimo tako pogosto brez vse potrebe kot sovražniki nasproti! Vsak tujec se smatra za sovražnika. Otrok niti ne trpi, da bi ga kdo gledal; hitro se obrne proč. Ko je večje, se skriva za materino krilo. Tako je tudi v živalstvu, tako pri mnogih odrastlih ljudeh, zlasti pri neizobraženih. To je neka naravna bojazen, pa tudi pokvarjenost. Kdor je močnejši, kliče: „Kdo je tam? Le pridi sem, če si upaš! Ti bom že pokazal!“

Težek je boj za obstanek. Le plemeniti in zavedni ostanejo skupaj, nezavedni gredo vsak svoja pota ter propadejo drug za drugim. Pri njih je kakor ob slabem vremenu. Dež ljudi loči in odtujuje. Kdaj si bolj sam ko deževen dan? Solnce nas druži, vzbuja v nas čustvo skupnosti, in pa zavest, da so drugi z nami. V nesreči ostati bratu brat, to je težko!

Hudo je, če mora človek živeti živalsko življenje. Pa jih je mnogo takih, katere beda prisili k temu. Videl sem jih. Pa se te hoče lotevati gnus in groza pri pogleda na nje! Ah, mi srečni, napuhnjeni, mi brez-

srčni bratje! Beseda žival prihaja od „živeti“. Kdor mora skrbeti samo za to, kako bo živel, ni čuda, da postane skoro podoben živali. Ali imamo usmiljenje z njimi?

Poznam invalida, star je 45 let. Hud revmatizem ga muči in oči so mu oslabele. Imel je ženo in hčerko, pa sta mu umrli. Dober človek je, toda zdaj je pozabljen, zavržen. Tožil mi je: „Nas invalidov ne vidi nihče rad. Kripelni smo. Če pridem h kaki hiši, že od daleč rečejo: Odkod pa je ta prišel? Kaj pa hoče? Pa še ven pridejo, da ne bi šel notri!“

Zakaj je tako žalostno naše državno življenje ali politika? Vsi skupaj imamo premalo ljubezni in smisla za skupnost. Nesebično delovati hoče v politiki malokdo. Slabši ljudje gospodarijo, boljši raje doma ostanejo. Odtod vsa beda, zato mnogi duhovnika ne vidijo radi v politiki.

Tak je svet. Če bi hodil siromak okrog s krvavo glavo, ne bo dobil niti toliko, kolikor je črnega za nohtom. Prej bi se našel kdo, ki bi bil pripravljen, ga ociganiti še za tisto, kar ima, ter ga odreti do belih kosti.

Najde se že dobra roka med vernimi in nevernimi, ki da ubožcu ali dobrodelnim zavodom in napravam kaj v pomoč. Lahko bi bilo veliko več, posebno za skupne, večje naprave in namene: za sirotišnice, delavske domove, gospodarska podjetja, za izobrazbo, misijone. Kateri ljudje so boljši, verni ali neverni? Mislim, da verni. Na božjih potih in tudi drugod pri vhodih v cerkve vidiš vedno dovolj beračev. Zakaj se ne nastavijo pri vhodih v gledališča, na koncerte in razne slavnosti? Bogatejši ljudje zahajajo tja! — Tem žalostneje bi bilo, ako bi se med vernimi katoličani nahajali trdosrčni kapitalisti! Bogatin naj ne daje po kronah v dobre namene, ampak po stotisočih!

Zdaj bom pa povedal, zakaj sem napisal vse to. Kaj hočemo doseči mi z našimi društvi? Kaj je naš visoki cilj? Mi hočemo: da se mladina po občinah in župnijah spozná z dobrimi vrstniki ter se med seboj podpira; da se shajamo iz celih okrajev in se učimo, kako živijo drugod; da vzljubimo ves slovenski rod; da skušamo razumeti potrebe in želje vseh državljanov; da se zanimamo za vse Slovane, za vesoljno katoliško Cerkev; da, za ves svet. To je socialna vzgoja, ali vzgoja za skupnost.

Mladina, poslušaj in razumi! Namen našega dela in naših organizacij je to, da se učimo delati, trpeti in skrbeti z drugimi in za druge. Naj ti pové to dr. Janez Ev. Krek z besedami, ki jih je govoril na drugem katoliškem shodu v Ljubljani: „In ako me vprašate, česa se najbolj veselim pri kmetskem gibanju, ponavljam: gmotni dobiček je postranska stvar, ker če so ljudje delavni in zdravi dušno in telesno,

tedaj vas vprašam: Kje je sila, ki jih bo zaustavila? Glavna stvar je medsebojno prijateljstvo, ta medsebojna vez, iz katere izvira misel, ki je poglavitna organizaciji: misel dela za splošno korist.“

Da, to je prekrasen cilj naših organizacij: mladino naučiti vztrajnega in nesebičnega dela za druge, za splošno korist!

TUGOMER SAMOV:

JADRANU.

(Domotožje primorskega begunca.)

Daleč tam šumi naš Jadran
in obliva naše skale...
Oh, kak dolgo hrepeneče
bodo te oči iskale?

Oj, le šumi, Jadran. šumi,
in prikliči naše brate,
da ti strgajo okove,
vrnejo ti dneve zlate!

Daleč, daleč je naš Jadran,
ki obliva naše skale...
Daj nebo, da ne zaman bi
moje te oči iskale!

• • •

Oj, tudi tukaj solnce potaplja
se v valove krvavordeče,
toda vendar, ti moj Jadran,
iščejo te moje oči hrepeneče...

Oj, tudi tukaj valovi srebrni
tiho uspavanko duši šumijo,
toda misli moje nevzdržno
k tebi, mili moj Jadran, hitijo...

• • •

Oj, tudi tukaj se zibajo čolni
po srebrnih in bistrih valovih —
ah, ko pa duši hrepeneči
nosijo žalostnih misli novih...

Jadran, moj Jadran, kje si?
Odgovora ni...
Pokojno šumijo lesi...

J. M.:

ŠOLA SAMOVZGOJE.

„Karakter“ so Grki imenovali orodje za vklesovanje in za obdelovanje trdega kamena, ki so ga vstavili v stavbo. Nam pomeni karakter značaj, dovršeno osebnost. Značaj je dosledno uravnanje življenja po spoznanih načelih. Za nas morejo biti prava načela le ona, ki so v skladu z od Boga razodeto vero, katero nas uči kat. cerkev.

Za značaj je torej potrebno, da človek spozna in priznava prava načela, resnice, v katerih luči motri življenje, in pa da se neprestano vadi, da po teh spoznanih resnicah uravna svoje življenje. Laže pa je spoznati prava načela ko po njih živeti. Razum je luč, volja pa gonilna sila. Brez luči je tema, a važnejša za človeka je volja nego razum. Važno je spoznanje pravih resnic za življenje, a še važnejše je uravnanje življenja po teh resnicah.

To ni lahko in človek se mora v tem vaditi vse življenje. Vaja v likanju značaja se imenuje samopremagovanje ali samozatajevanje, ali tudi samovzgoja. Brez samovzgoje in samoobvladovanja človek ne pride do vlade nad samim seboj. Zato je vzvišeni cilj samopremagovanja prava notranja prostost človekova.

Samovzgoja je neprestan boj z zgolj naravnim teženjem, ali kakor nekateri pravijo, z živaljo v človeku. Greste n. pr. skozi park poln cvetlic, ali skozi vrt poln zrelega sadja, črešenj, marelic, itd. Zaželite si rož, vzbujajo se vam skomine po sočnem sadju. Nihče vas ne vidi, lahko bi si natrgali, a vest vam pravi: nikar, to bi bila tatvina! Ali: otrok po nesreči vbije šipo v oknu. Oče vpraša: Kdo je vbil okno? Otrok ve, da bo grajan, morebiti tepen, če pove resnico. Strah mu pravi: reci, da ne veš! Vest pa mu pravi: bolje je biti tepen, nego izgovoriti laž.

Naša volja dobi mnogo večjo moč nad nagnjenji narave, če se opira na verske nagibe. N. pr. kristjan si naloži kako samozatajevanje v petek na čast in v zahvalo za trpljenje našega Gospoda.

Ne moremo postati gospodovalci nad samim seboj v važnih rečeh, ko se gre za greh, ako ne znamo samim sebi zapovedovati v indiferentnih stvareh*), v katerih torej ni greh želji ugoditi. N. pr. pozimi pridem v toplo sobo. Telo me sili, da se grem gret k peči. Če pa v meni vlada razum nad telesom, pa rečem: Ni sila, ogrejem se polagoma. Ali: ko jem jed, ki mi posebno diši, lahko naenkrat preneham in rečem: Dovolj! Ali: slišim šum na cesti. Radovednost me sili k oknu. Pa si mislim: bolje je, da zatajim svoje oči, in ne pogledam skozi okno. Ali če me boli zob ali želodec, pa sklenem, da hočem bolečino molčé prenašati, da ne motim

*) ki same na sebi niso ne dobre ne slabe n. pr. jesti.

drugih s svojim jadikovanjem. Ali da znam premagati ali vsaj ublažiti izbruhe močne ginjenosti, smeha ali joka. Ali da znam obvladovati svoj jezik, zlasti v časih nevolje, ali kadar bi rad o svojem bližnjem kaj slabega dalje pripovedoval. Ali da se ne branim in mirno poslušam, ko me krivično napadajo, dolžijo in sramotijo.

L. 1912 so začeli na Francoskem ustanavljati za otroke lige (zveze) samovzgoje, ki se širijo po vseh deželah, Otroci, ki pristopijo k zvezi, se trudijo, da storijo vsak dan kako dobro dejanje, da ne lažejo, da branijo slabotne, spoštujejo stare ljudi itd. V šoli je nabiralnik za pisma. Vanj mečejo otroci nepodpisane lističe, kjer opisujejo svoje uspehe in neuspehe v samopremagovanju. Te otroške izpovedi se v šoli med podukom preberejo. Neki pariški list priobčuje med drugim te-le otroške samoizpovedi:

„Skušam se odvaditi laži. Je zelo težko in se mi vedno zopet primeri, četudi nikakor nočem."

„Na železnici sem odstopil svoj prostor ženi, ki je nosila otroka."

„Podaril sem svoji sestri bonbone, ki jih tako rad jem ... ona pa tudi."

„Pomagal sem možu potiskati ročen voz, težko obložen s premogom. Mož je bil zadovoljen in se je smejal."

POD VAŠKO LIPO.

GESLO.

Sila življenja je,
da ohranimo vero
v Bogá in v sebe
in da ostanemo mladi!
Potem lahko pride
vragov stotero
in jim ne klonemo,
v morju življenja ne utonemo!

TUGOMER.

Sloga jači, nesloga tlači. Vsi fantje se moramo združiti! To zahteva od nas sedanji čas! Kje je drugje moč, kakor v močni, dobro urejeni organizaciji, v mladeniških in dekliških zvezah in strogo disciplíniranih orlovskih odsekih. Nobeden naj ne bo sam, vsakemu bodi dolžnost, biti član enega ali drugega društva. Na delo torej, da naše vrste strnemo, na delo za procvit naših društev, na delo za skupni

blagor naše mladine. V skupnem delu je naša moč, s skupnim delom bomo dosegli uspehe. Na nas je vse ležeče. Upanje srečne bodočnosti je dobra mladina. Kako si bomo torej srečno bodočnost zasigurali? Edino s tem, da mladino dobro ohranimo. Kako pa bomo mladino dobro ohranili? Edino na ta način, da jo bomo v dobro organiziranih društvih in organizacijah zbirali in jo navajali k plemenitem krepostnem življenju. Naša dolžnost je prvič: zvesto izvrševati svoje dolžnosti v javnem in zasebnem življenju! Drugič: z čednostnim življenjem dajati lepi zgled vsem svojim bližnjim, da bodo nas tudi ljudje že na tem spoznali kot vzor — mladino sedanje dobe. Tretjič: združiti moramo vse dobre mladeniče v naših izobraževalnih društvih, mladeniških zvezah in orlovskih odsekih! To bodi naš program! Da ga izvršimo, napnimo vse svoje moči, razvijmo vse svoje agitatorske sile. — Naših organizacij se nasprotniki bojijo in če vidijo, da smo dobro združeni, gotovo odjenjajo. Ravnajmo se po pregovoru: Sloga jači, nesloga tlači! Ako bomo to dosegli, da bodo vsi mladeniči, prav vsi, združeni in organizirani v dobró urejenih društvih, ako bodo vsa dekleta članice dobrih in koristnih družb, potem bomo lahko s polno zavestjo rekli: Mladina je naša. Mladina je naše upanje in moč, je naša srečna bodočnost. Na delo torej, da ne bo ostalo samo pri praznih besedah; izpolnujmo vestno svoje stanovske dolžnosti, ravnajmo se po načelih naših katoliških društev, podpirajmo dobro stvar, agitirajmo za katoliške časnike, posebno za „Naš Dom“, bodimo odločni, dosledni, pogumni borilci za katoliške vzore, držimo skupaj in v slogi delajmo za naš velik program: Katoliško slov. mladina združiti v eni veliki organizaciji, v slovanski mladinski zvezi! A. F.

Fantje, organizirajmo se! Kako si bil potreben preljubi „Naš dom“ nam slovenski mladini je razvidno iz tega, da smo se te prav krepko oprijeli, kakor mladenke tako tudi mi mladeniči! Pa tako je tudi prav! Saj si ti ljubi „Naš dom“ naš list, ki nas učiš, vodiš in daješ potrebnih nasvetov, da bomo lažje premagovali zapreke, ki se nam stavijo na pot našega življenja! Silen sovražnik je med nami, tabor Luciferjov! In mi naj spimo? Ne! Združimo se v eno mogočno armado! Kajti le ako bomo združeni, bomo kos našemu sovražniku! Zato pa vam kličem, mladina, zberimo se okoli glasila „Naš dom“ podajmo si roke! Naj nas veže vez edinosti! Pridno se izobrazujmo in pojdimo v boj za pravico svete katoliške vere in za naša sveta načela! Ne ozirajmo se na desno, ne na levo. Ne bojmo se naših nasprotnikov, ki v svoji zaslepljenosti in besnosti ne znajo drugega, kakor blatiti, sramotiti in zaničevati vse, kar je poštenega in lepega! Pokažimo nasprotnikom v verskem oziru svojo odločnost, da tako vlijemo pogum onim našim fantom, ki sedaj deloma iz strahu, deloma pa v svoji mlačnosti ne upajo

stopiti v naše vrste! Katoliški mladeniči! Vsi na plan! Neustrašeno se oklenimo naših katoliških organizacij, da bode naša mogočna armada naš ponos, v strah pa v vsem nasprotnikom!!

Slavko, član Orla iz Polenšaka.

Kako naj začnemo? Naše izobraževalne organizacije ne morejo po vojski priti več do krepkega življenja, uspešnega delovanja. Številno jih je mnogo, skoraj vsaka fara ima po eno ali več društev in odsekov, ki priredijo kako igro, zapojejo nekaj pesmic, imajo občni zbor, in mislijo, da so lepo rešili svojo nalogo. Kjer imajo tako urejeno, tam so še na dobrem. So pa kraji, kjer ni najti drugega sledu o izobraževalnem društvu, kakor staro zaprašeno napisno tablo: „Katol. izobraževalno društo" — na podstrešju! V sobi, kjer se je nekdaj zbirala navdušena mladina k zborovanjem, kovala velikanske načrte in delale lepe sklepe, pa premišljuje nekaj pohabljenih stolov o človeški nestanovitnosti in omahljivosti ... Pomanjkanje dobro delujočih izobraževalnih društev najbolj tisti čutijo, ki so temeljite izobrazbe najbolj potrebni — naša mladina, posebno še fantje. Iz vseh dopisov in člankov odmeva klic: več izobrazbe, več srčne in umske omike, več društvenega življenja! Temu pojavu, da ravno oni fanti, ki so se vrnili iz svetovne vojne, tako hrepenijo po združitvi, po izobrazbi se ne bomo čudili. V vojni so spoznali pomen dobro organiziranih armad, tam so čutili, kako samo dobro urejena vojska dosega uspehe, medtem ko se posameznik, ali slabo urejena bojna četa pogubi. In to zavest: samo v organizaciji je moč, so prinesli seboj domov, sedaj hočejo v tem smislu doma delovati. Kar eden ne zmore, to bodo dosegli in izvršili vsi skupaj. Zato ravno mladeniči povsod najbolj žilavo delujejo pri prenovitvi in ustanovitvi različnih izobraževalnih društev ozir. odsekov. — In več času primerne izobrazbe si želijo. Veliko takega so videli in slišali in še sedaj opazujejo, kar se ne strinja z njihovim svetovnim naziranjem. Na marsikatero vprašanje si želijo primernega odgovora, mnog pojav v javnem življenju jim je skrivnostna, nerazrešena uganka. In v naših zmešanih časih se take uganke z veliko naglico množijo .. Fant to doživlja, njegov razum hoče dognati resnico, jo išče, pa večkrat, ne ve kje in kako! In zato si ravno on prav posebno želi več izobrazbe po društvih, ker spoznava, da bi moglo društvo pokazati pot iz teh ugank in dvomov. In fantje prav mislijo. Pomen izobraževalnih društev je ravno v naših razmerah izredno velik. Tu v teh društvih — mora prejeti naš narod temeljito, načelno izobrazbo, ki je nujno potrebno, ako hočemo imeti v javnem življenju kaj uspehov. In to delo mora biti vstrajno in urejeno po določenem načrtu — sicer bo brezuspešno. Da se bo to uredilo, to bodi poglavitna skrb vseh v zimski dobi.

Sedaj v pozni jeseni in v zimi — je prišel čas, ko bote fantje pokazali, če znate res kaj storiti — in ne samo lepo pisati in nasvete podajati. Sedaj je prišel čas vašega dela — agitacije, organiziranja. Kako bo šlo — si menda misliš? Čisto enostavno in lahko. Malo korajže in vztrajnosti bo treba — pa bo šlo!

V vsaki fari ali v vsaki večji vasi se bo gotovo našel en mladenič, ki bo vzel vso stvar v roke. Kadar mu čas dopušča naj gre od fanta do fanta in naj ga vpiše v nabiralno polo. Vpiše naj vse poštene fante, ki so v primernih letih. Noben izgovor ne sme veljati!

„Nimam časa" se bodo izgovarjali. Pol ure ali eno uro na mesec bo še že našel prostega časa, ki ga bo uporabil za svojo izobrazbo. Saj stoji vsako nedeljo če treba cele ure pred cerkvijo in z neumnim govorjenjem Bogu krade čas. Ako bo pa v društvu, mu ne bo treba pred službo božjo postopati okoli cerkve, ampak bo v društveni sobi lepo pod streho sedel, in marsikaj pametnega slišal in bral. „Nimam denarja". Ta izgovor ne drži. V Mladeniški zvezi ni treba zapravljati denarja ne s popivanjem, ne s kajenjem. „Sem prestar". Do smrti ni človek nikdar prestar. Vedno se še more kaj novega naučiti.

Vsi ti in še mnogi drugi izgovori so samo navidezni izgovori. Ako je fant, ki ne bo hotel pristopiti k zvezi odkritosrčen, bo rekel: Len, malomaren sem, in strah me je! To ste pa dve napaki, ki jih ne sme imeti nobeden mladenič! —

Torej vsak pošten mladenič naj pristopi k Mladeniški zvezi. Ko so se vsi vpisali, se zberejo prvo nedeljo pred ali po službi božji v primerni sobi in se po domače pomenijo, kako bodo delali. Eden, najbolje nabiratelj jim razloži pomen in namen Mladeniških zvez, nato izvolijo odbor in sicer predsednika, tajnika in blagajnika. Ti odborniki morajo biti najboljši fantje, delavni, požrtvovalni, pogumni, ponižni! Nato preberejo eden ali več člankov iz „Našega doma" ali iz kakega gospodarskega lista, zapojejo še nekaj narodnih pesmi, določijo kedaj se bodo zopet zbrali — in se lepo razidejo. Cel tisti dan in še cel teden potem bodo veseli in ponosni, da se jim je prvi sestanek tako posrečil. —

Tajnik pa naj takoj po občnem zboru, ki ga ni treba javiti nobeni politični oblasti, ker Mladeniška zveza ni društvo ampak samo odsek SKSZ, spiše poročilo, ter ga pošlje tajništvu SKSZ Celje, hotel Beli vol. Navede naj število članov in imena odbornikov. Radovedni smo iz katerega kraja nam bodo poslali prvo tako poročilo.

Odborniki se še sami posvetujejo, kdo bo prihodnjič govoril in o čem, kake pesmi bodo peli, kake časnike bodo čitali in si naročili in še druge potrebne stvari. Da bodo pa vedeli predsedniki kako naj vodijo zveze, bo po zimi za nje poseben tečaj v Celju.

TUGOMER SAMOV:

JUTRO.

Tam na vzhodu vzšlo je solnce,
se mi nasmejalo
in meglé razgnalo,
ki pokrivale so še ravan.

In na hribu se je gaj prebúdil,
cvetka vsaka dvignila je glavo,
in zapele ptice so za stavo,
radostno je vstal pomladni dan...

Tam na polju pa škrjanec dvignil
se pod modri je neba obok
in zapel je drobni pevec spev visok:
„Oj, kako je Božji svet krasán!“

DEKLIŠKI VRTEC.

Dekle v pregovorih.

Če hčerke le čutijo, morajo matere misliti.
Dekleta in steklenice so vedno v nevarnosti.
Dekleta je lahko vzrediti, a težko omožiti.
Kdor hoče hčerko snubiti, se mora materi prikupiti.
Kdor hoče hčerke omožiti, pri njem ne utegnejo tolarji plesniti.
Dekleta smrt se obžaluje le nekaj dni, slaba možitev pa vse življenje greni.

M. A.: **Marijina družba in Dekliška zveza.**

(Govor na sestanku D. Z.)

Dragi mi tovarišice!

Bog nas je postavil v čudne čase, ko se vse izpreminja. To je čas prevratov, vojsk, preganjanja in vsega hudega. Zbežati ne moremo nikamor, Bogu izneveriti se nočemo, ne smemo. Treba si je torej ogledati, kaj smo dolžne storiti, za kaj najbolj skrbeti.

Ako bi delala vsaka po svoje, bi težko pravo zadela; saj se še najmodrejši možje dostikrat zmotijo. Tudi bi je bilo hitro strah, če ji kje ne bi šlo po sreči, in bi vse popustila. Zato pa, drage sestre, ne moremo dovolj zahvaliti Boga, da imamo Marijino družbo in Dekliško zvezo, ne vemo same, kako srečne smo, da je lahko vsaka Marijina družbenica in članica Dekliške zveze.

Pomislite samo! Kakor nekdaj Marija Magdalena pri nogih Jezusovih, tako kleči hčerka Marijina pri nogah svoje nebeške Matere. Lahko gleda njen mili obraz, se uči od Nje iskrene pobožnosti, največje ponižnosti, angelske čistosti. Lahko ji potoži, če ima bridkosti doma ali jo preganja kdo drugi, lahko ji izroči v varstvo svojo čednost. In še celo, če bi jo razžalila, lahko prihiti s solzami k Njej, ki je pribežališče grešnikov. — Ljube sestre, ali ne bomo rade pristopale k Marijini družbi? Ali ne bomo vztrajale v njej, pa naj pride, kar hoče? Ali ne bomo zvesto opravljale družbenih dolžnosti? O da, Marija, obljubljamo Ti to danes za vedno! —

Potrebna je tudi Dekliška zveza. Glejte, predrage, dozdaj so nas neprijatelji trdo držali, nismo se mogli ganiti, razven, če so nam oni dovolili. Slovenci smo bili zaničevan, siromašen narod. Veliko naših bratov je plen drugih narodov, tudi mi smo v isti nevarnosti. Rešiti nas more edino pošteno življenje in izobrazba. Mi nočemo zapraviti dragocene dedščine svojih očetov, ostati hočemo verni, katoliški Slovenci in Slovenke. K temu nas vzgajajo naša izobraževalna društva, delo dr. Kreka. Pred vojsko so že imela nad 41.000 udov. V njih so ravno mladenke najbolj zastopane.

Tovarišice, oklenimo se Dekl. zveze z veliko ljubeznijo! Mlačni in neverni kristjani imajo svoja društva, Sokola, Svobodo, Dramatična društva itd. A z vsem tem podirajo srečo našega naroda. Mi jo hočemo zidati, zato smo v društvih, da se povzdigne v nas verska in nravna moč. V ta namen nam ponuja Dekl. zveza knjige, časopise, razne prireditve. Isti namen imajo odseki: pevski, treznostni, časnikarski itd. Opozarjam vas posebno še na časopise. Naj se imenujejo Naprej, Narodni list, Nova doba, Kmetijski list, Republika, to vendar niso dobri časopisi. Naše širite, in ti so: Slov. Gospodar, Straža, Domoljub, Naša Moč, Slovenec, cerkveni: Bogoljub, Glasnik najsv. Src in Cvetje. Sedaj smo dobile zopet našega prijatelja „Naš dom“. Za tega se pa kar vrzite v agitacijo, da mu pridobite kar največ naročnikov!

Le, če bomo izobražene, se bomo mogle potegovati za vero in poštenje, in naša beseda bo tudi kaj veljala. Nikdar ni res, da ne bi nič pomagalo, če se zbiramo, govorimo, pišemo. — Delujmo za druge, imejmo gorko srce za vse Slovane, pa tudi za katoliško Cerkev! Sv. Cerkvi pomagajmo, da bo dobila v državi pravice, ki ji gredo. Odločno bomo nastopile proti vsakemu, ki si predrzne nastopiti proti svetosti zakona, kakor dandanes krivi preroki govorijo o svobodni ljubezni, to je o lahkomiselni ljubezni, in hočejo, da bi se sklepal zakon pred sodnikom ali županom, ne pred duhovnikom in pred Bogom. Studijo se nam tisti, ki zagovarjajo razporoko, da bi kak zlobnež pahnil lahko v največjo nesrečo ženo in otroke, kadar se mu poljubi. Me

zahtevamo, da ostane šola verska, da duhovniki že otrokom v šoli lahko vcepijo v srce ljubezen do Boga. Da bomo imele priložnost povedati, kaj hočemo, zahtevamo volilno pravico za vse ženske. —

Obračam se do Vas, starejše sestre! Že dalj časa ste pri Marijini družbi in pri Dekliški zvezi. Ni res, koliko čistega veselja ste užile pri slovesnostih, naukih in shodih Marijine družbe ali, kadar ste se pri Dekliški zvezi pripravljale na govore, na deklamacije, gledališke predstave, ali kadar ste morebiti celo pisale v liste! Vem, da Vam tega dela ni žal, upam, da boste še veliko drugih pripeljale na to pot.

In Ve, mlajše sestrice! Niste še skusile kaj posebno hudega na svetu, še vse nedolžne in vesele ste. Danes Vas vabim in prosim, pridružite se nam! Skupaj bomo hodile, skupaj se učile in veselile, skupaj hočemo delati za čast božjo in Marijino!

Kje naj zajema „Orlica“ moči in poguma?

(Govor na orliškem sestanku.)

Drage sestre!

Od vseh strani besne in buče valovi, skozi katere moramo mladenke veslati v slabotnem čolnu svojega življenja. Nešteto sovražnikov nas hoče upropastiti, ugonobiti in izročiti valovom razburkanega morja. Povedati vam hočem danes, kje naj išče in jemlje „Orlica“ moči in poguma v svojem življenju.

Dostikrat si moraš zatisniti ušesa, ko ti lete iz raznih kotov in iz ust naših nasprotnikov zabavljice. Le močen značaj more vse to prenesti. Treba je veliko samopremagovanja. Iščimo moči zato, pri Njem, ki je najmočnejši — v Zakramentu ljubezni! Ne zadovoljimo se s tem, da prejmemo sv. zakramente samo parkrat v letu. Ne. To je najnižja stopnja katoličanstva. Tako delajo najnavadnejši katoličani, ki se brigajo predvsem za svojo službo, gospodarstvo in premoženje, za svojo dušo pa store le, kar ravno morajo, če še hočejo veljati za kristjane. Orlica mora biti vzor — katoličanka! Zato naj redno vsak mesec obišče nebeško gostijo. Tako je sklenil tudi naš odbor na eni svojih odborovih sej. Kateri je mogoče, naj pa po želji blagopokojnega sv. Očeta Pija X. pristopi še večkrat, če mogoče celo vsak dan k mizi Gospodovi! Tako postane že na tem svetu, deležna velikih milosti, in dobrot, ki jih deli Gospod svojim zvestim. S tem pa izproša tudi blagoslova naši orliški organizaciji.

Tukaj, drage sestre, je naše mesto! Tu je neizčrpljivi studenec vseh milosti, iz katerega moramo zelo pridno zajemati! Tu najdemo dovolj moči, ki jih potrebujemo, da zmagamo napore in trpljenje na trnjevi poti življenja. Predrage! Sv. obhajilo je lestvica, po kateri ko-

rakajmo Orlice svojemu večnemu cilju naproti! Sv. obhajilo, pogosto sprejeto od Orlic, je hrana, ki bo krepila in dala moč in rast in blagoslov tudi naši mladi orliški četi.

Zato, sestre! Bodimo močne v Gospodu! Otmimo se iz sužnosti sveta in

Iščimo sestre, si svobode prave,
množimo število si dušnih vrlin!
Naš duh pa naj plava v jasne višave
kot Orel — kralj zračnih višin!

Dobrana Dravska.

M. A.:

O volitvi stanu.

Drage tovarišice!

Kateri stan ali poklic si bomo izbrale? Vsaka bi rada bila srečna. Na tihem si je že naslikala svojo bodočnost v lepih rožnih barvah. In če ji zdaj ne gre dobro, se tolaži, da bo kmalu bolje.

Prav tako. Upanje je božji dar, nam je popotna palica na potovanju po tej solzni dolini. Kristjan nikdar ne sme obupati. Nam, drage sestrice, daje tudi Marijina družba, Dekliška zveza in Orlica nauke, kako bi lahko postale srečne, ter nam vedno želi: Varuj te Bog in Marija! Bodi srečna!

Vsaka izmed nas ima že sicer neko delo, nek poklic, pa za večino le še pride odločitev; porazdelile se bomo v razne stanove, dal Bog, da prav! Mnogo je odvisno od nas samih, od naših sposobnosti, od pridnosti in premoženja. Mnogo je odvisno od drugih ljudij, vse pa od blagoslova božjega.

1. Prvo vprašanje je, kje boš živela, doma ali na tujem. Med vojsko sicer ljudje niso več tako silili v m e s t o ko prej. Toda brez velike sile nikdar ne hodimo od doma! Veliko preveč slovenskih deklet je odhajalo. Nekatere je gnala nečimernost. Rade bi bile gospodične. Druge so želele imenitnejšega dela ko je kmetsko. Žulji na rokah jim niso kar nič ugajali. Zopet druge so si mislile, kako lepo bo na tujem, ko matere ne bo več blizu. A vse to niso pravi vzroki pri izbiranju stanu. Kuharica in služkinja v mestu mora tudi delati, mora prijeti dostikrat za trdo delo, mora prenašati še več opominov in sitnosti ko doma. Marsikateri se neštetokrat milo stori, ko se spomni na ljubi dom, na mater, sestre in tovarišice, na domačo cerkvico, na praznike in veselo delo na polju. Vsega tega v mestu ni, vse je tam enakomerno kakor pri stroju.

In potem nevarnost za čednost! Preprosto dekle niti ne sluti, kako svet živi čisto brez Boga. V veliki nevarnosti je, da jo kdo prevara, jo izrablja kakor blago ali igračo za svoje zlobne namene. Dekle vidi,

kako marsikatera gospoda vedno prelamlja post, nikdar ne gre k sv. maši. Počasi se temu privadi, in sama je čedalje bolj mlačna. To je začetek, in konec je potem silno žalosten. Ko pride v leta, je pa zapuščena, in tedaj šele zapazi, kako je bila ogoljufana.

Zato pa ljubo doma, kdor ga ima! In če že res moraš od doma, posvetuj se z dušnim pastirjem. Poslovi se pri njem! Vstopi le v tako službo, kjer boš lahko izpolnjevala verske dolžnosti. Takoj v začetku povej, da v nedeljo hočeš k sv. maši; in če ne pustijo, pojdi naprej! Bolje je, da nekaj manj zaslužiš, pa dobra ostaneš! Moliti, hoditi k sv. maši in k sv. zakramentom, tega ne pozabi nikjer! Kdor to troje zvesto drži, se nikdar ne zgubi popolnoma. Kamor prideš, oglasi se zopet pri duhovniku! In vstopi takoj v „Poselsko zvezo“ služkinj, če je v dotičnem kraju ustanovljena.

2. Marsikatera bo stopila v zakonski stan. Nespameten bi bil, kdor bi mislil, da se pobožno dekle ne sme možiti. Dobrih gospodinj in mater zelo potrebujemo. Katera lahko sklene pošten zakon, kdo ji bo branil? Marijina družba že ne! Tudi Dekliška zveza in Orlica ne. Temveč ravno narobe: v Marijini družbi, Dekliški zvezi in Orlici naj bi dobri mladeniči našli dobrih deklet; Marijina družba, Dekliška zveza in Orlica hoče samo svetovati, da se ne bi kesale kdaj me in možje. Dobra hišna mati je družini srce in solnce.

Če misliš, da te je Bog poklical v zakonski stan, ne pozabi, da boš imela veliko težav. Uči se že prej pokorščine, molčečnosti, delavnosti, reda in snage! Moli in vprašaj modre ljudi za svet. Bodi pametna in previdna! Marijine hčere, Dekliške zvezarice in Orlice ne smejo biti tako lahkomiselne, ali morala bi reči, tako neumne, kakor so nekatere druge, ki gledajo le na obleko, na prilizniene besede ali lepo posestvo, nič jih pa ne straši fantova kletev, surovost, zapravljivost ali razuzdanost. Marsikatera pozneje joče in pravi: nisem mislila, da je tak, da bo tako naredil z menoj. To je ravno: prej nisi nič mislila, nisi poslušala matere in drugih pametnih ljudi, zdaj ti pa ne morejo več pomagati, zdaj boš pa nosila križ, ki si si ga sama naložila!

3. Druge pa bodo ostale v samskem stanu vse življenje. Moških je zdaj precej manj ko žensk. Nekatere bodo torej morale ostati samice, rade ali nerade, zaradi revščine ali česa drugega. A premaga naj taka v sebi želje, ki ne morejo nič koristiti, in naj ne misli, da zaradi tega že mora biti nesrečna. Odkar svet stoji, jih je živelo veliko v samskem stanu, moških in žensk, in jih še živi. In če bi se vsi ljudje zbrali skupaj, ne vem, kateri bi se bolj pohvalili, zakonski ali neoženjeni. Če si sama, imaš skrb le za sebe, za druge pa, kolikor hočeš. Bog tudi nobenemu ne odreče milosti, čisto živeti, če ga le prosi za to.

Gotovo pa je med nami tudi takih, ki so si že, ali si še bodo prostovoljno izbrale deviški stan. To so lilije v vrtu sv. Cerkve, one razveseljujejo najbolj svojega nebeškega ženina, one živijo angelsko življenje, če so čiste tudi v mislih in pri tem skromne. Kdor more to razumeti, naj razume, je rekel Odrešenik. Res se moraš bolj zatajevati, imaš mogoče hude boje, pa kaj zato, imaš tudi prekrasni biser deviške čistosti.

Koliko dobrega napravijo taka samska dekleta po naših vaseh! Nimajo svoje družine, nimajo toliko domačih skrbi, zato pa lažje storijo kaj za cerkev, za družbe, za uboge in bolnike. One dajejo lep vzgled verne molitve in deviškega življenja. Kolikokrat kakšna teta veliko bolj skrbi za kakega otroka ko lastna mati! Nauči ga, da zna Bogu služiti, pa ga tudi telesno oskrbi. Ali je taka ženska zaman živela? O, morebiti jih veliko joka ob njeni smrtni postelji, vsa vas čuti, da je nekaj dragega izgubila. Svojih otrok ni imela, pa je pomagala, da drugi ostanejo dobri.

4. Morebiti se odloči katera izmed nas za samostan. O tem več lahko beremo v „Bogoljubu“. Premlada naj nobena ne sili, dokler še nima pravega spoznanja, in na tako važno odločitev je treba dalje časa misliti. Biti mora zdrava, in bolj ko je izobražena, bolje je. Imeti mora seveda pravi namen: da bi namreč Bogu služila, boljša postala, opravljala dela usmiljenja ter se tako gotoveje zveličala. V samostanu je treba delati, pokoriti se, trpeti, in najbolj moliti. Če imaš poklic, ničesar se ne ustraši! Samostanski zid te bo res objel in te odrezal od sveta, samostanska vrata se bodo zaprla za teboj. A ta zid te bo obvaroval tudi veliko hudega, in za tistimi vrati boš našla sladkosti, o katerih svet nič ne vé.

5. Marsikatera si sploh ne bo mogla izbirati stanu, ampak bo morala ostati n. pr. dekla celo življenje, ali delati pri starših. Pa saj se dá povsod živeti. Bog že vé, zakaj je s teboj ravno tako ukrenil. Ne bodi nič žalostna, in ne želi si nič drugega, ker nič ne veš, ali bi bilo dobro za tebe!

Za sklep, predrage mi tovarišice, pa si bomo vse zapomnile to-le: naš Zveličar je rekel: „Božje kraljestvo je v vas samih“, to je: če je naša duša čista, naše srce pošteno, če živimo za Boga, tedaj bomo srečne v vsakem kraju, v vsakem stanu. Če pa nočeš živeti po sv. veri, potem iščeš zastonj sreče po celem svetu, zastonj si želiš tega ali onega stanu. Sreče ne boš našla. Ker sreča mora biti doma v tvojem srcu, „Kraljestvo božje je notri v vas samih“. Nikjer ne moreš služiti čednosti in grehu, Bogu in svetu. Če si pobožna, čista, ponižna, delavna, boš gotovo našla zadovoljnost in drugi bodo zadovoljni s teboj. Srečna boš v svojem stanu in boš tudi druge osrečevala.

KATOLIŠKI SHODI.

Poročilo. (Nadaljevanje.)

V. Ptuj.

V zgodovinskem mestu Ptuju se je zbrala 6. sept. t. l. osemtisočglava množica, da manifestira za katoliška načela. Po cerkvenem opravilu (mil. g. prošt Jurkovič) je otvoril na minoritskem trgu prof. Kolarič katoliški shod.

Poslanec prof. Sušnik je govoril o krščanski šoli. Staršem pripada v prvi vrsti oblast nad šolo, učitelji so namestniki staršev. Slovenski stariši zahtevajo katoliško šolo.

Poslanec Gostinčar je povdarjal pomen krščanskih organizacij. Omenil je predvsem društva za zanemarjeno mladino, redovniške organizacije za postrežbo bolnikov, družbe za podpiranje revežev ter gospodarske organizacije na katoliški podlagi. Vse te organizacije temelje na ljubezni do bližnjega, do Boga in zaradi Boga.

Dr. Jerovšek je govoril o katoliškem tisku. Ven iz naših družin s protiverskim časopisjem. Pojdite od hiše do hiše, zlasti mladina, in priporočajte katoliški tisk. „O katoliških načelih v javnem življenju" je govoril poslanec Žebot. Govornik je pojasnil potrebo odločno katoliških poslancev in politikov.

Posestnik Meško iz Polenšaka se je zahvalil govornikom in pokazal v primerih, da je sreča le v tisti hiši, kjer družinski oče zbira svojo družino zjutraj, opoldne in zvečer pred razpelom.

VI. Maribor.

Obmejno mesto Maribor je bilo 20. avgusta priča sijajne manifestacije katoliške misli. Obhoda po mestu se je udeležilo nad 6000 ljudi. Na semeniškem vrtu je bil pripravljen lepo okinčan oltar za najsvetejšo daritev. Število vernikov se je pomnožilo na 10.000. Kanonik dr. Vraber je imel cerkveni govor; pontifikalno sveto mašo je opravil kapiteljski vikar dr. Matek. Predsednik shoda poslanec dr. Hohnjec je pozdravil navzoče in dal besedo dr. Koroščcu. Uvodoma je naš voditelj omenjal krivice, ki jih vlada dela katoliški manjšini. Na lastno moč in odporno silo navezani katoličani v Jugoslaviji si bomo s svojim vstrajnim delom na gospodarskem, kulturnem ter socijalnem polju priborili tako mesto, da se nas bo moralo vpoštevati. Govornik je izrekel ob koncu željo, da naj skličejo, za drugo leto naši škofje katoliški shod vseh jugoslovanskih katoličanov.

Urednik Kremžar je kazal zborovalcem na vzgledih nepregledno škodljivost in strup protikatoliškega časopisja.

Dr. Leskovar je pojasnil za sedanje čase velevažen predmet: „Potreba vere v javnem življenju." Kakor na Francoskem svojčas, hočejo naši nasprotniki tudi pri nas vcepiti narodu zavest nepotrebe vere v javnosti. Tega ne smemo pustiti. Katoliške može v parlament!

Prof. Vesenjak je govoril o krščanski šoli. Katoličani zahtevamo versko nravno vzgojo. Učitelj ne sme v šoli podirati tega, kar je zgradil v mladih srcih vzvišenega veroučitelj.

Zaključenim besedam dr. Hohnjeca so sledile litanije pred izpostavljenim Najsvetejšim, posvetitev presvetemu Srcu in zahvalna pesem.

VII. Slovenska Bistrica.

Katoliški shod za slovenjebistriško dekanijo se je vršil 29. avgusta. Nad 6000 vernikov je napolnilo zborovalni prostor krog župne cerkve. Po pridigi (Pavel Živortnik) in slovesni službi božji (prof. Vreže) je domači g. dekan Cerjak otvoril s pozdravom shod, kateremu je predsedoval domačin inžener J. Šturm.

Poslanec dr. Hohnjec je govoril o položaju katoliške cerkve v naši državi. Ni sicer rožnat ta položaj, a poguma je treba. Toliko pravic bomo imeli, kolikor si jih bomo sami priborili. Mi hočemo ostati Slovenci, če hočemo pa ostati Slovenci, moramo ostati tudi katoličani.

„O praktičnem krščanstvu" je govoril poslanec Vl. Pušenjak. Ravno v naših časih mora vera segati in se kazati v javnem življenju. Tudi v politiki se morajo udejstviti katoliška načela, ki izhajajo iz zavesti: Vsa oblast prihaja od Boga. Vera in politika sta nerazdružljivi in njih spoštev v javnem življenju je dobrobit družbe, države in posameznikov.

Pomen „šolskega vprašanja" je razložil urednik Smodej. Glede šolstva gre po celem svetu borba: s Kristom in proti Kristu. Po drugih državah se je ta borba po večini že končala, pri nas pa je ravno sedaj najljutejša. V borbi za krščansko šolstvo so povsod sijajno zmagali katoličani, ako so se pokazali odločne; le tamkaj so podlegli, kjer so bili preveč zaspani. V boj za katoliško šolo!

Poslanec Žebot je govoril: o tisku, časopisju in slabih knjigah.

Ravnatelj dr. Jerovšek je pozval navzoče, da podpirajo revne slovenske dijake. Slovensko ljudstvo rabi dobrih, odločno katoliških voditeljev.

Po prečitanih in enoglasno sprejetih resolucijah je opravil prof. Vreže slovesne večernice s posvetitvijo presv. Srcu Jezusovemu in zahvalno pesmijo.

Priporočljiva knjiga. V Cirilovi tiskarni v Mariboru je izšla knjiga: „Vzor — človek ali osebnost kot ideal". Spisal jo je g. prof. dr. Jos. Jeraj. Brošura obravnava na 78 straneh 8° ideal osebnostnega življenja, vzor — človeka. Pisatelj opredeli najprej pojem osebnosti, nato pa opisuje zelo obširno, zanimivo in mnogostransko pravo duševno veličino in svobodo ter nam ob koncu nariše s kratkimi potezami vzor — človeka: sv. Pavla in sv. Frančiška As. in ideal vsake osebnosti: Kristusa. — Brošura je namenjena v prvi vrsti izobražencem, posebno še dijakom, je zelo času primerna, ker obravnava najaktualnejše stvari: svobodo, avtoriteto itd. Številni citati naših modernih pesnikov oživljajo vsebino, ki jo podaja pisatelj, posebno proti koncu, z velikim navdušenjem. Voditeljem naših društev bo dobro služila kot vir za predavanja, sicer pa naj seže po njej vsak, ki misli, da ima dovolj predizobrazbe. Cena 10 dinarjev.

„NAŠ DOM" izhaja mesečno. Naročnina znaša do konca letošnjega leta 24 K. Posamezna številka stane 4 K. Odgovorni urednik; Marko Krajnc. Upravništvo: Celje, hotel Beli vol. Tiska tiskarna A. Rodè v Celju. Rokopise je treba poslati do 10. vsacega meseca uredništvu „Našega Doma", Celje, hotel Beli vol.